

STORM IN EEN
GLAS TAKKENTHEE

JACODINE VAN DE VELDE

Storm in een glas
*Tak*kenthe*e*

JACODINE VAN DE VELDE

Storm in een glas takkenthe
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing
Auteur: Jacodine van de Velde

Omslagontwerp: Jen Minkman
Tekstredactie: Britt Zwijnenberg

Eerste druk november 2022
ISBN 9789403718811
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Life isn't about waiting for the storm to pass.
It's about learning how to dance in the rain.*

– Vivian Greene

AUGUSTUS

SARA

HOOFDSTUK 1

‘S ara! Daar komen ze!’ Enthousiast springt Nova op en neer op de bank. Als ze over haar schouder kijkt en daar niet mij, maar de strenge blik van haar vader aantreft, laat ze zich snel op haar knieën zakken.

Mij kan die bank niets schelen; ik ben al op weg naar de voordeur. Als ik mijn twee blonde krullenbollen uit de auto zie komen, slik ik een brok van emotie weg. Nova heeft Jenna en Liv gemist, maar lang niet zo erg als ik. Telkens weer voelt het alsof een deel van mij met hen meegaat als mijn dochters bij Stef zijn. De vakanties zijn langer dan de weekenden en dus nog erger.

‘Mama!’ roept Jenna. Ze rent naar me toe en klemt haar armen strak om mijn bovenbenen heen voordat ik me kan laten zakken om haar te omhelzen.

‘Hé, lieverd. Wat ben je lekker bruin.’ Ik zak op een knie en knuffel haar stevig terwijl ik over Jenna’s schouder toekijk hoe Liv worstelt om haar Frozen rugzak niet te laten vallen. Het ding puilt uit van alle rommel die ze waarschijnlijk in de auto bij zich wilde hebben.

Uiteindelijk plukt ze haar beer eruit en laat de rest op de grond kletteren. Stef komt achter haar de tuin in gestapt en uit

een geërgerd: 'Liv...' Ze reageert er echter niet op en rent op me af.

Tenminste, dat denk ik. Tot ze halverwege het paadje blijft staan en uitroept: 'Waarr is Camiel en Nova?' Ik glimlach. Mijn vijfjarige kan sinds kort een soort van 'r' zeggen, maar brouwt daar enorm bij. Zo schattig, ook dat heb ik gemist.

Wanneer haar gezicht oplicht alsof ze eindelijk die puppy heeft gekregen waar ze al maanden om zeurt, weet ik dat haar 'tweede papa' en haar 'nieuwe zus' ook in de deuropening zijn verschenen. Rakelings rent ze langs me heen naar Camiel, die haar lachend opvangt.

'Hé, boefje,' begroet hij haar en een regen van kusjes landt op zijn wangen. 'Heb je me gemist?' Ze knikt op de enthousiaste manier die ik van haar gewend ben en die haar krullen op en neer laat dansen.

Liv heeft een enorm zwak voor Camiel, wat met regelmaat pijnlijke momenten voor Stef oplevert... en in dit geval ook voor mij, want het is nogal confronterend dat ze na twee weken vakantie meer interesse voor Camiel heeft dan voor mij. Confronterend, maar ook zeer aandoenlijk.

'Ik heb jou ook gemist, maar ik denk dat mama heel graag een knuffel van je wil,' spoort Camiel haar aan terwijl hij haar op de grond zet.

De twinkelingen in zijn ogen doven iets als zijn blik op mijn ex-man landt. 'Stef,' begroet hij hem met een kort knikje.

Nadat Liv me op een korte, maar net zo hartstochtelijke begroeting als Camiel heeft getrakteerd, vertrekken de drie meiden uitgelaten naar binnen, ons in de voortuin achterlatend.

'Hebben jullie een fijne vakantie gehad?' Omwille van mijn dochters probeer ik het contact met Stef zo beschaafd mogelijk te houden. Dat maakt hij me niet altijd makkelijk, wat precies de reden is dat Camiel hem met een kilte benadert die absoluut niet bij het karakter van mijn aanstaande man past.

Stef knikt en steekt zijn handen in zijn broekzakken. Met die

donkere ogen van hem kijkt hij me indringend aan. 'Ik begrijp van Liv dat ik jullie mag feliciteren.' Zijn opmerking klinkt alles-behalve als een felicitatie.

Shit, ik had kunnen weten dat die kleine spraakwaterval haar mond niet zou houden.

Een maand geleden vroeg Camiel me ten huwelijk en ik had Stef er zelf van op de hoogte willen brengen, alleen had ik daar nog niet direct zin in. Misschien had ik dat beter toch kunnen doen.

'Dat klopt.' Ik voel dat Camiel achter me komt staan. Zijn warmte straalt tegen mijn rug en is meer dan welkom als tegenhanger van de ijzige blik die Stef me toewerpt. 'Ik neem aan dat je het over de bruiloft hebt.'

'Inderdaad. Of heb je nog meer te vieren?' Zijn blik schuift naar mijn buik en heupen.

Ik verstijf.

Stef en ik zijn nu tweeënhalf jaar uit elkaar en nog steeds weet hij als geen ander onzekerheden bij me aan te wakkeren. In de laatste periode van ons huwelijk liet hij maar al te duidelijk merken dat er na mijn zwangerschap van Liv naar zijn zin te veel kilo's waren blijven plakken.

'Wanneer dat het geval is, hoor je het vanzelf,' meldt Camiel op afgemeten toon en hij legt zijn hand op mijn heup. Zijn reactie verbaast me, want dat onderwerp is nog helemaal niet aan de orde geweest.

'O, en krijg ik dat dan ook via mijn dochter te horen?' kaatst Stef verwijtend terug. Zijn blik verschuift van Camiel naar mij. 'Zou het niet fatsoenlijker zijn geweest als je me dit zelf had verteld?'

Alsof hij zo fatsoenlijk was toen hij me met Kelly, zijn secretaresse, bedroog.

Ik houd die gedachte voor me en begin me te verdedigen. 'Dat was ik heus wel van plan, maar het was er nog niet van gekomen en...'

‘Vind je dit zelf ook niet een beetje te snel?’ onderbreekt hij me botweg.

Mijn geduld begint in een rap tempo te smelten en voor alle duidelijkheid: niet door de hete augustuszon. Aan het verstrakken van Camiels vingers op mijn heup merk ik dat ook hij zijn uiterste best doet om zijn zelfbeheersing te bewaren. Hij weet echter dat ik mijn strijd met Stef zelf wil voeren. Mijn ex moet weten dat hij niet langer over me heen kan walsen.

‘Nee, Stef, dat vind ik niet. En wat jij ervan vindt, doet er niet toe.’

‘Dat doet er zeker wel toe, aangezien mijn dochters er de dupe van zijn als deze impulsieve actie op niets uitloopt.’

Mijn mond valt open. ‘Dit is absoluut geen impulsieve actie en praktisch gezien verandert er voor de meiden niets,’ bijt ik hem toe.

Stef zet een stap opzij en maakt aanstalten om naar de voordeur te lopen. ‘Ik denk dat we dit gesprek beter binnen kunnen voortzetten.’

Ik spiegel zijn beweging en stap ook opzij, waardoor Camiels hand van mijn heup valt. ‘Nee, dat doen we niet.’ Ik wil hem zo min mogelijk in mijn huis hebben en ben al helemaal niet van plan om dit met hem te bespreken. ‘Ik heb jouw toestemming verdorie helemaal niet nodig.’ Als hij aanstalten maakt om iets te zeggen, voeg ik er nijdig aan toe: ‘Ik ben hier niet degene die in de afgelopen twee jaar meer dan vijf relaties heeft gehad. Waag het niet mij de les te lezen over impulsieve acties die gevolgen hebben voor onze dochters.’

Mijn bijna zevenentachtigjarige buurvrouw Maartje kan alles waarschijnlijk in geuren en kleuren horen – en als Stef zo doorgaat de rest van de straat ook – maar dat kan me niets schelen.

‘Die relaties stelden niets voor...’

‘Nee, dat is het trieste eraan. Jij confronteert je dochters steeds met een nieuwe Kelly in je leven, vrouwen aan wie ze

moeten wennen, die mee op vakantie gaan en bij wie ze soms zelfs moeten logeren. En ze zijn nog niet aan de dame in kwestie gewend of ze is alweer uit je leven verdwenen.' Wie weet hoelang het duurt voordat hij Edith, zijn huidige verovering, bedriegt met de volgende. Ik zet een stap naar hem toe en kijk hem fel aan. 'Deze relatie, van Camiel en mij, stelt wel degelijk iets voor en dat zul je moeten accepteren.'

‘Sara,’ sist hij, ‘laten we dit binnen bespreken...’

‘Er vált niets te bespreken. Je kunt afscheid nemen van je dochters en dan verdwijn je mijn huis uit.’ Bewust zeg ik ‘mijn huis’, omdat ik weet dat het hem nog altijd frustrereert dat ik hem destijds de deur uit heb gezet en hij, meneer de hot shot notaris, daar niets tegenin kon brengen, aangezien het huis van mij was.

Een paar tellen staren we elkaar in een woordeloze krachtmeting fel aan. Ik wijk niet voor zijn priemende blik, weiger toe te geven. Uiteindelijk verbreekt hij het oogcontact door zich met een ruk om te draaien en naar de auto te lopen om de spullen van de meiden uit de kofferbak te halen. Onmiddellijk begin ik te trillen.

‘Goed zo, Saartje,’ fluistert Camiel en hij drukt een kus op mijn wang voordat hij naar het begin van de tuin beent om Livs rugzak van de grond op te rapen.

Ik draai me om en loop de gang in. Vanaf de bovenverdieping klinkt gelach en gebonk. Ik roep het trapgat in: 'Jenna, Liv, komen jullie papa gedag zeggen? Hij gaat naar huis.'

‘Oké,’ roept Jenna terug.

Ik ga in de deuropening van de voordeur staan, niet langer van plan Stef naar binnen te laten. Boven mijn hoofd hoor ik het slaapkamerraam van Jenna openklappen.

‘Doei, papa.’ Livs blonde krullen steken door de opening en ondanks de hele situatie moet ik moeite doen om een lach te onderdrukken.

‘Liv, zo doen we dat niet. Kom eens gewoon naar beneden om papa een kus te geven en te bedanken voor de vakantie,’ weet

ik heel pedagogisch uit te brengen.

Het raam klappt dicht en inmiddels zijn Jenna en Nova al beneden. Ik zet een stap opzij, zodat Camiel met een paar tassen met spullen de gang in kan lopen, en stap dan weer terug. Stef kan de twee koffers nog net op de mat zetten, maar zelf kan hij er niet langs.

Met mijn hand tussen Jenna's schouderbladen spoor ik haar met een zacht duwtje aan de tuin in te stappen.

'Dag, Jen. Tot volgende week.' Stef zakt op zijn hurken en Jenna loopt recht in haar vaders armen. Stef mag er een potje van maken wat relaties betreft, maar als vader doet hij oprecht zijn best.

'Dag, papa. Slapen we dan weer bij opa en oma of gewoon bij jou thuis?'

Ik frons bij die woorden.

Waar heeft ze het over?

Liv springt van het stoepje voor de voordeur af. 'Edith is nog in jouw huis, toch?'

Jenna maakt zich los uit Stefs armen en stopt haar duim in haar mond, iets waar mijn bijna achtjarige dochter wat mij betreft veel te oud voor is. Ze doet het tegenwoordig alleen nog als ze heel moe of gespannen is.

Na een vluchtige blik mijn kant op geeft Stef ook Liv een knuffel. Het ontgaat me niet dat hij allebei zijn dochters geen antwoord geeft.

'Nova, laat jij Jen en Liv zien wat we vanmorgen samen hebben gebakken?' Ik glimlach naar mijn bonusdochter, die gretig knikt en vervolgens de deur naar de woonkamer opent. Liv spurt zonder aarzelen achter haar aan.

Wanneer Stef na een knipoog naar onze oudste richting de auto vertrekt, blijft Jenna aarzelend in de deuropening staan

'Hou haar even hier, alsjeblieft,' fluister ik tegen Camiel, die zijn hand op haar schouder legt en naast haar gaat staan.

'Wil je papa uitzwaaien, Jenna?' vraagt hij. Ze knikt en legt

haar hoofd tegen zijn heup, haar duim nog steeds in haar mond.

Iets is niet in de haak, dus snel loop ik achter Stef aan.

‘Wat is hier gaande, Stef? Volgens mij ben ik niet de enige die iets te vertellen heeft.’

Hij rukt het portier open en neemt plaats in zijn spiksplinter-nieuwe Audi.

‘Heb je met de meiden bij je ouders geslapen?’ dring ik aan als er geen reactie volgt. Ik begrijp er niets van. Hij en Edith zijn tien dagen met Jenna en Liv op Mallorca geweest en daarna zouden ze tot vandaag bij hem thuis zijn.

‘De laatste dagen, ja.’ Hij zet zijn zonnebril op en klikt zijn gordel vast. Het portier kan hij niet dichttrekken, omdat ik in de weg sta.

‘Zomaar?’ God, diep vanbinnen hoop ik van wel. De meiden konden het slechter treffen dan met Edith. Ik vrees echter dat het iets anders betekent en dat er een reden was om de laatste nachten met de meiden bij zijn ouders te logeren.

Met bruuske bewegingen start Stef de motor en hij legt zijn hand in het handvat, waarna hij een rukje aan het portier geeft. Plotseling heeft hij heel veel haast om hier weg te komen.

‘Edith zit nog in mijn appartement tot ze andere woonruimte heeft gevonden.’

Tegen mijn rug voel ik de druk van het portier toenemen en verbouwereerd zet ik onwillekeurig een stap opzij. Met een klap valt het portier dicht en nog geen tel later komt de auto in beweging. Geschrokken deins ik achteruit, om te voorkomen dat hij over mijn tenen scheurt.

SARA

HOOFDSTUK 2

‘*Z*o doen we dat hierr niet,’ hoor ik Liv berispelend zeggen. Mijn beweging hapert en het strijkijzer blijft een tel op het rugpand van Camiels overhemd staan voordat ik verder strijk en een schuine blik werp op mijn vijfjarige hittepetit. Met een norse gezichtsuitdrukking zit ze op haar knieën voor de bank, een rij poppen tegen de rugleuning uitgestald.

‘Uh!’ Ze steek haar vinger in de lucht en trekt een dusdanig streng gezicht dat ik het bijna uitproest.

Wauw, ze zeggen wel eens dat kinderen je een spiegel voorhouden, maar Liv zet je pontificaal in zo’n kermisattractie waarbij je omringd wordt door van die lachspiegels.

Met mijn lippen op elkaar geperst zet ik het strijkijzer neer. Ik wil net het overhemd omdraaien als mijn telefoon gaat.

Stefs naam flitst over het scherm en ik zucht. Even overweeg ik om niet op te nemen, maar als hij iets op zijn lever heeft, zal hij niet opgeven tot hij me te pakken heeft en zijn zegje heeft kunnen doen.

En de afgelopen tijd heeft hij absoluut iets op zijn lever.

Behoedzaam neem ik op. ‘Hoi, Stef.’

‘Hey, Saar. Ik heb een formulier van school in mijn mailbox

zitten om in te vullen.’ Er valt een stilte. ‘Over de meiden,’ voegt hij eraan toe als ik niet reageer.

‘Jaaaa?’ Ik rek het woord uit en laat mijn toon vragend omhooggaan, want ik heb die mail ongetwijfeld ook en snap niet waarom hij me daarover moet bellen.

‘Kom je van de week een keer langs om er samen naar te kijken?’

Ik frons, want we krijgen dat formulier al vier jaar lang na de start van het nieuwe schooljaar en hebben het nog nooit samen ingevuld, zelfs niet toen we getrouwd waren. En dit is niet de eerste keer deze week dat hij me laat weten ergens over te willen overleggen.

‘Sara, ben je er nog?’ Dat bekende, ongeduldige randje klinkt door in zijn stem.

‘Ja, ik ben er, maar ik snap niet...’

‘Het is ter voorbereiding van het tienminutengesprek.’ Aan zijn stem kan ik horen dat hij moeite moet doen dat ongeduldige randje niet te laten veranderen in de neerbuigende variant. ‘Check je je mail niet ofzo?’

Wijselijk besluit ik niet op die laatste opmerking in te gaan. Ik haat confrontaties. Zo beheerst mogelijk trek ik de stekker van het strijkijzer uit het stopcontact voordat ik met mijn mobiel aan mijn oor naar de gang loop en de deur achter me sluit. ‘Waarom moet ik langskomen voor dat formulier?’

‘Omdat ik me zorgen maak over Jenna en dan kunnen we samen...’

Nu ben ik degene die hem onderbreekt. ‘Hoezo maak je je zorgen over Jenna?’

Stef zucht. ‘Wil je dat echt via de telefoon bespreken?’

Door het raam van de deur werp ik een blik op Liv, die nog lekker zit te spelen. Camiel haalt Nova op bij haar moeder, Sylvie, en op de terugweg naar huis pikt hij Jenna op bij een vriendinnetje. Ik verwacht hen ieder moment thuis. ‘Nee, misschien beter van niet,’ mompel ik. ‘Ik kom vanavond even bij je langs.’

‘Prima, ik zie je wel verschijnen,’ reageert hij voordat hij de verbinding verbreekt.

Ik staar nog een moment voor me uit. Een gesprek met Stef slingert me vaak alle kanten op. Van op mijn hoede zijn tot ergernis en zo door naar bezorgdheid.

‘Nova!’ roept Liv aan de andere kant van de deur, waardoor ik uit mijn trance word gehaald.

Ik stop mijn mobiel in mijn kontzak en duw de deurklink naar beneden.

‘Hoi, Sara,’ begroet Nova me voordat ze zich op haar knieën naast Liv laat zakken.

‘Hoi, mama.’ Jenna rent me ook voorbij om zich bij de andere twee te voegen.

‘Hallo, meiden.’ In het voorbijgaan kan ik nog net een aai over de bol van mijn oudste geven. Ik vraag me af of ik iets over het hoofd zie. Er lijkt niet veel bijzonders met haar aan de hand te zijn.

Ik loop naar Camiel, die Nova’s tas naast de eettafel neerzet.

‘Hoi, schat.’ Hij geeft me een kus en kijkt dan met een frons naar de strijkplank. ‘Hm. Hoe vaak heb ik al gezegd dat je mijn overhemden niet hoeft te strijken?’ Hij slaat zijn armen om me heen en trekt me dicht tegen zich aan.

Ik glimlach en strijk een blonde lok opzij, die net zo snel weer terug over zijn voorhoofd valt. ‘Geen idee. Een keer of honderd?’ Ik druk mijn lippen tegen de zijne.

‘Minstens,’ beaamt hij. ‘Ik strijk die krengen al twintig jaar zelf. Ik verwacht niet van je dat jij dat nu voor me doet,’ mompelt hij tegen mijn mond.

‘Dat weet ik, maar ik vind het niet erg en doe het met alle liefde voor je.’

Zijn handen zakken naar mijn billen, waar hij mijn mobiel in mijn kontzak voelt. Hij pakt hem eruit en legt hem op tafel. ‘Dan zal ik je daar vanavond maar eens met net zoveel liefde voor bedanken.’

Ik grinnik. ‘Heel graag. Ik moet alleen eerst nog even naar Stef.’

‘O.’ De grijns op Camiels gezicht vervaagt en de greep op mijn achterste verliest ook iets van zijn kracht. ‘Waarom?’

We laten elkaar los en ik licht hem in over het telefoongesprek en dat Stef zich zorgen maakt over Jenna. Camiels blik glijdt naar het drielal. Jenna en Nova zijn inmiddels naast elkaar in de hoek van de bank gekropen en bladeren samen door de nieuwe Donald Duck Junior.

‘Op mij maakt ze een prima indruk,’ zegt hij. ‘In de auto heeft ze lekker zitten kletsen.’ Ik knik, blij dat hij er hetzelfde over denkt als ik.

‘Misschien is ze bij hem anders. Of het heeft met de situatie met Edith te maken. Het kan geen kwaad om te horen wat hij te zeggen heeft, toch?’ besluit ik.

Daarmee is het onderwerp wat mij betreft voor nu afgesloten. Ik vraag Camiel of hij wil koken, zodat ik verder kan met strijken. Zodra Liv hoort dat Camiel vandaag de kok is, vliegt ze achter hem aan naar de keuken. ‘Ik ga jou helpen,’ roept ze.

Wanneer we uiteindelijk met z’n vijven aan tafel zitten, geniet ik met volle teugen van het gezellige geklets van de drie meiden. Nova vertelt over de belevenissen met haar halfbroertje Jesse en haar halfzusje Nikki. Jenna vertelt over haar speelafpraak van vanmiddag en Liv vertelt in geuren en kleuren over een ‘kattendrrrol’ die ondanks het net in de zandbak van de kleuters was beland. Terwijl Jen en Nova gieren van de lach, vang ik Camiels blik. Zijn ogen twinkelen van plezier en ik krijg een warm gevoel in mijn buik. Hij knipoogt naar me.

Keer op keer verbaast het me hoe dit soort eenvoudige momenten me kunnen vervullen met een intens geluk.

‘Nou, dat viel allemaal reuze mee.’ Ik buig voorover om Camiel een kus te geven, die met zijn laptop en allerlei papieren eromheen verspreid aan de keukentafel zit te werken als ik thuiskom

van mijn bezoek aan Stef.

Hij slaat een bestand op en draait zich om naar mij. 'O ja?'

Ik knik. 'Stef denkt dat onze bruiloft spanningen bij Jen veroorzaakt en hij wil niet dat wij daar gedoe over krijgen. Dat zou het voor haar alleen maar lastiger maken.' Er verschijnt een rimpel tussen Camiels wenkbrauwen, dus ik voeg er snel aan toe: 'Aangezien ik ook geen gedoe wil, is er dus geen enkel probleem.'

'Dat is nog maar de vraag,' klinkt Camiels droge reactie als ik me omdraai om mijn jas op te hangen.

'Hoezo?' vraag ik over mijn schouder.

'Omdat hij degene is die doorgaans voor gedoe zorgt en jij degene bent die een confrontatie probeert te vermijden en je daarom in allerlei bochten wringt.'

Ik trek een pijnlijk gezicht bij de net zo pijnlijk correcte weergave van hoe de interactie tussen Stef en mij vaak verloopt.

'Gun hem wat tijd om aan het idee te wennen,' reageer ik en ik besef dat ik daarmee precies Camiels punt bewijs.

'Hém wat tijd gunnen? Ik dacht dat dit over Jenna ging.' Hij richt zijn blik weer op zijn laptop.

'Wat ben jij scherp op je ouwe dag,' plaag ik, in de verwachting dat ik daarmee de aandacht van het onderwerp Stef af weet te leiden.

Bingo!

Een opmerking over zijn leeftijd mist nooit zijn doel, aangezien hij zes jaar ouder is dan ik en dat al voor de nodige plagerijtjes heeft gezorgd.

Langzaam heft Camiel zijn gezicht op en kijkt me met een opgetrokken wenkbrauw aan. 'Pardon?'

Ik onderdruk een lach. Met mijn hand bij mijn oor draai ik kleine cirkels en voeg er zo terloops mogelijk aan toe. 'Goh, je oren beginnen ook al..'

Camiel laat zijn laptop in de steek en schuift ruw zijn stoel naar achteren. Ik sper mijn ogen open bij het zien van zijn blik. Met een gillette sprint ik naar de keuken. Daar kan ik alleen geen

kant op, dus verwoed kijk ik om me heen. Net op het moment dat ik op de keukendeur af wil vliegen, komt Camiel de hoek om gerend. Hij ziet mijn blik en snijdt me de pas af.

‘Sorry, sorry,’ lach ik en ter overgave steek ik mijn handen omhoog. ‘Ik zal geen opmerkingen meer maken over je hoge leeftijd.’

Bij die laatste twee woorden kijkt hij me grommend aan en ik gier het uit. Terwijl Camiel dichterbij komt, loop ik achterwaarts bij hem vandaan tot ik met mijn rug tegen de koelkast bots.

‘Je geniet hier veel te veel van om ermee op te houden.’ Camiel sluit me in door zijn handen aan weerszijden van mijn hoofd tegen de koelkastdeur te zetten.

‘Ik geniet van jou,’ meld ik diplomatiek terwijl zijn hoofd dichterbij komt.

‘Slijmbal,’ mompelt hij voordat hij een kus in mijn hals drukt. Automatisch kantel ik mijn hoofd om hem meer ruimte te geven.

‘Ik hoef niet te slijmen, want je staat nog bij me in het krijt voor het strijken van je overhemden,’ reageer ik ad rem.

Camiel reageert niet direct. Hij haalt zijn ene hand van de koelkast om een haarlok achter mijn oor te stoppen. Met zijn helderblauwe ogen kijkt hij me intens aan. Hij legt zijn hand op mijn wang en strijkt met mijn duim over mijn jukbeen. ‘Ik hou van je, Saartje.’

Op slag is alle gekkigheid verdwenen.

‘Ik ook van jou,’ antwoord ik ademloos.

SEPTEMBER

SARA

HOOFDSTUK 3

*I*k maak aanstalten om op mijn hurken te zakken en afscheid te nemen van mijn dochters als Stef een stap naar achteren zet en in een uitnodigend gebaar zijn arm naar binnen zwaait. 'Kom even verder, Sara.'

'Oké,' Ik volg Jenna en Liv het appartement in. Liv rent direct naar hun slaapkamer, terwijl Jenna op een wat rustiger tempo volgt.

'Wil je thee?'

Mijn blik verschuift van Jenna's rug naar Stef, die in de keuken staat en me de theedoos al aanreikt. 'Ik heb geen verse muntthee, sorry.' Hij knipoogt naar me.

Infusie, denk ik in mezelf. Water met verse munt mag, volgens mijn aanstaande man, geen thee heten; het is infusie. 'Dat geeft niet.' Ik pak de theedoos van hem aan en pluk er een zakje rooibossthee uit. Terwijl Stef in de keuken bezig is, laat ik me op een stoel aan de eettafel zakken. Mijn blik dwaalt door zijn woonkamer.

Het is duidelijk een mannenwoning; weinig gezellige spulletjes, zijn colbert over de rugleuning van de bank, zijn tennistas in de hoek van de kamer. De paar planten op de vensterbank

krijgen niet de aandacht of de hoeveelheid water die ze nodig hebben.

‘Saar, ik zat te denken,’ onderbreekt Stef mijn observaties en hij zet een glas met dampend water voor me neer. ‘Jenna is volgende maand jarig en we zouden dat deze keer bij mij vieren, maar mijn ouders zijn dan nog niet terug uit Tenerife, dus...’

Ik kijk hem aan terwijl ik het theezakje in het glas hang. ‘Wil je dat we het bij ons vieren?’

Hij haalt een schouder op en gaat met een kop koffie in zijn hand tegenover me zitten. ‘Net zo makkelijk, toch?’

Gretig knik ik. ‘Vind ik ook. Geen probleem.’ Ik ben allang blij.

‘Mooi. Afgesproken.’ Stef is een moment stil en krijgt een weemoedige blik in zijn ogen. ‘Weet je nog? Haar eerste verjaardag?’

Ik glimlach bij de herinnering. ‘Ja, ze was compleet overdonderd door alle aandacht.’

‘En door de taart.’ grinnikt hij. ‘Daar had Liv minder moeite mee toen ze één werd.’

‘Inderdaad,’ lach ik. ‘Die sloeg met haar vlakke hand in de fototaart.’ Bij Jenna ging er voorzichtig een vinger in, maar niet bij Liv.

‘En nu wordt Jen alweer acht,’ verzucht hij. ‘Soms heb ik gewoon heimwee naar die tijd.’

Verbaasd kijk ik over de rand van mijn glas naar Stefs gezicht. Hij staart voor zich uit en neemt afwezig een slok van zijn koffie.

‘Ik ook,’ beken ik, want wat heb ik van die baby- en peutertijd genoten. Ik draai mijn hoofd richting de slaapkamer. Jenna is haar koffertje aan het uitpakken, terwijl Liv haar bed als een trampoline gebruikt. ‘Toch is deze leeftijd ook erg leuk. Anders, maar daardoor niet minder.’

‘Hm-hm. Ik had het niet alleen over hun leeftijd. Ik bedoelde alles, hoe het toen was.’

De thee lijkt plotseling nauwelijks door mijn keel te kunnen